

jeg udtalte jo netop ganske udtrykkeligt, at Lovens hjemlede dem denne Ret, medens den høitærede Minister gjorde gjældende, at de ogsaa maatte være berettigede til at gjøre ligefremme Gaver uden Samtykke, ja, selv mod Indsigelse af Kirkefemenigheden, Kirkekommunen, og det var det, jeg bestred. Den høitærede Minister har altsaa ligefrem forandret sit Standpunkt i Sagen, siden den første Gang var til Behandling.

Uagtet jeg maa være ganske enig med den ærede sidste Taler, den 4de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Madvig), i, at det er ubehageligt, at den Uenighed, der har vist sig mellem den høitærede Minister og Stiftsøvrighedene, gjøres til Gjenstand for Forhandling her i Thinget, kan jeg dog ikke, efterat den høitærede Minister saa bestemt har udtalt, at det var den sjællandske Stiftsøvrighed, der havde vægret sig ved at efterkomme en paalagt Ordre, og at det var den, der havde forlangt de Tilskud, som de fornøiede Kirker gjorde, forrentede paa en vis Maade, unblade at erklære, at det ikke forholder sig saaledes. Den sjællandske Stiftsøvrighed har ingeninde vægret sig ved at efterkomme en given Ordre. Det, den har gjort, er, at den har forlangt en uklar Resolution af den høitærede Minister tydeliggjort, førend den kommunicerede den til dens underordnede Autoritet; den har aldrig tænkt paa at betinge, ligesaa lidt som den nogeninde har opstillet som en Betingelse, at de Forstod, som den høitærede Minister agtede at paalægge de vedkommende Kirker at udrede, skulde tilbagebetales og forrentes; den har kun spurgt om, hvorvidt de skulde det. Det maa derfor berøbe paa en Hulkommelsesfeil, naar den høitærede Minister har bebrejdet den sjællandske Stiftsøvrighed en saadan Udfærd; den høitærede Minister kan være overbevist om, at den kender meget nøie sin Pligt og skal vide at opfylde, vide at efterkomme enhver Ordre, som ligger indenfor Lovens Grændser. Men, jeg gjentager det, hvor der er Spørgsmaal om Mit og Dit — og det er kun i dette Forhold, at jeg har talt om, at Stiftsøvrigheden kan tage en Stiftelse i Forsvar — hvor der er Spørgsmaal om at gaae en Stiftelse for nær; hvor man imod den Opfattelse af Loven, som Stiftsøvrigheden har, vil paalægge en Stiftelse, en Kirke-

komme at gjøre Gaver, der troer Stiftsøvrigheden at være i sin Ret til at reservere vedkommende Menighed dens Ret, og det vil jeg virkelig gjøre, om jeg ogsaa derved paadrager mig den ærede Ministers Uvillie; det er min Pligt at gjøre det, derfor er man sat til at være Forsvar for Kirkerne, paa den Maade varetager man deres Løb.

De Bemærkninger, den ærede sidste Taler gjorde, skulde blive tagne under hyderligere Overveielse inden Sagens tredje Behandling; endel af dem har virkelig allerede været behandlet i Udvalget, saaledes blandt andet, om man kunde skære alle de Kirker, hvorom der her er Spørgsmaal, over een Kam; man har nemlig ogsaa tænkt paa, hvorvidt f. Ex. den Formue, som en Kirke havde fra private Gaver, burde gaae ind under de almindelige Regler for Lovens Bestemmelser; men ved nærmere at undersøge Sagen fandt man, at det vilde være ugjærligt i Loven at optage nærmere Bestemmelse derom.

— Foraaavidt den ærede Taler bemærkede, at det Forhold, hvori Rigtningen efter Udvalgets Forslag skal foregaae, kunde medføre nogen Ulempe; er dette heller ikke overseet af Udvalget, men man har troet, at dette vilde rette sig af sig selv, og at det var bedre at have en fast bestemt Regel i saa Henseende, end at det ganske skulde være overladt til Ministerens Bestemmelse.

F. Nielsen: Den ærede Ordfører har allerede erklæret, at han i sin første Udtalelse ikke talte alene som Ordfører for Udvalget, men tillige personlig paa sine egne Vegne. Paa flere af Udvalgets Medlemmers Vegne maa jeg udtale, at det forekom os, at han lod sin personlige Stilling altfor meget influere paa sin Virksomhed som Udvalgets Ordfører. Udvalget har netop bestræbt sig for at gaae frem med stor Moderation i denne Sag, og jeg troer ogsaa, at hele det ærede Thing vil anerkende, at Betænkningen er affattet meget moderat. Den høitærede Minister udtalte endogsaa sin Forundring over den væsentlige Dvereensstemmelse, der er imellem Udvalgets Indstilling og hans Tankegang. Det skulde ikke forundre den ærede Minister, at der er en saadan væsentlig Dvereensstemmelse tilstede, men det skulde være